

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 75/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Distrib Capital s. r. o., Dunajská 18, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou OLEXOVA & VASILISIN s. r. o., Dunajská 18, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Marcela Vasilišina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 194/2013 z 25. septembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Distrib Capital s. r. o. odmieta pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Distrib Capital s. r. o., Dunajská 18, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou

OLEXOVA & VASILISIN s. r. o., Dunajská 18, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Marcela Vasilišina, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 194/2013 z 25. septembra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva:

Sťažovateľka je odporcom vo veci vedenej Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 Cb 8/2013. Návrhom doručeným okresnému súdu elektronickými prostriedkami 24. apríla 2013 namietala miestnu nepríslušnosť okresného súdu a tvrdila, že miestne príslušným je Okresný súd Bratislava I. O návrhu sťažovateľky rozhodol okresný súd uznesením č. k. 10 Cb 8/2013-83 z 29. mája 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že vec Okresnému súdu Bratislava I nepostúpil. Uznesenie okresného súdu napadla sťažovateľka odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 41 Cob 194/2013 z 25. septembra 2013 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: „Napadnutým rozhodnutím odvolací súd rovnako ako prvostupňový súd odmietol návrh na postúpenie veci všeobecnému súdu žalovaného t. j. OS Bratislava I argumentujúc tým, že žalobca podľa neho podal námietku miestnej príslušnosti oneskorene až po prvom úkone, ktorý mu v konaní patril.

Žalovaný v odvolaní namietal, že uvedený záver je nesprávny a neoprávnene zasahuje do ústavných práv žalovaného na spravodlivý súdny proces, keďže:

- a) žalovaný podal námietku ešte pred úkonom, ktorý súd označuje za prvý vo veci*
- b) žalovanému patrí podľa práva EÚ ochrana jeho legitímnych očakávaní plynúcich z účelu OSP, dotknutých ústavných práv a postupu súdu*
- c) súd nesprávne vyhodnotil ex offi podmienku na postúpenie vecí (vystupovanie v rôznych veciach opätovne)...*

Porušovateľ sa nevyporiadal so žiadnou z námietok v odvolaní...“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. 41Cob/194/2013 zo dňa 25. 09. 2013 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 41Cob/194/2013 zo dňa 25. 09. 2013 a vracia vec na ďalšie konanie Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 331,15 EUR..., ktorú je porušovateľ povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu č. 0631707440/0900 do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Pri predbežnom prerokovaní veci ústavný súd zistil, že Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bolo 28. novembra 2013 doručené dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu, ktorého dôvody sú totožné s dôvodmi uvádzanými v sťažnosti. Sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať najvyšší súd a ústavný súd, čo v podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, nie je ústavne aprobovateľné. Vzhľadom na to, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu,

možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolanie) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti vecí zjavne vylučujú. Preto nie je odôvodnené, aby sťažovateľka v prípade, ak podala dovolanie, zároveň podala aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Z uvedených dôvodov sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratione temporis* ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších jej návrhoch stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2014